

Man gif saaledes til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Forespørgsel til Indenrigsministeren af Folketingsmanden for Randers Amts 3dje Valgkreds (Meergaard) med flere.

(Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 1459.)

Forespørgselen fattes under Forhandling.

Ordføreren for Forespørgerne (Meergaard): Paa Forespørgernes Begneftal jeg tillade mig i saa megen Korthed som mulig at motivere vor Forespørgsel om Fiskeriforholdene i Gudena og Randers Fjord. Som det vil være ærede Medlemmer bekendt, blev denne Forespørgsel anmeldt allerede før Jul. Det er jo en Sag, der ikke kan være det høje Ting nu, da den saa ofte i forskellige Anledninger har været under Forhandling her. Navnlig har der været ført Forhandlinger om den i Anledning af Andragender, der ere indkomne dels fra Ejeren af Frijenvold Fiskegaard, Hr. Ostenfeldt, og dels fra Fiskerne angaaende disse Forhold. Da det jo nu er et Par Aar siden, denne Sag var for her i Salen, kan jeg ikke staane ærede Medlemmer for en kort Resapitulation af dens Forhistorie. I Aaret 1879 erhvervedes Frijenvold Fiskegaard af exam. juris Ostenfeldt. Denne Fiskegaard har været dreven lange Tider forinden, men før Ostenfeldt erhvervede den, var Fiskeriet, som hørte til den, ikke blevet hævdet længere end fra Fiskegaarden og ned til Randers Bro, men ikke nedensfor Randers. Da imidlertid Ostenfeldt i 1879 erhvervede den, tog han sig for at gennemføre dette Fiskeriprivilegium, som han mente at sidde inde med, med stor Strengthed. Det vakte et overordentlig Røre blandt den talrige Fiskerbefolkning, hvis Erhverv helt eller delvis var knyttet til Fiskeriet i Gudena og Randers Fjord. Folk fiskede imidlertid, som de havde været vant til, men Ostenfeldt anlagde Sager imod dem, og disse Sager bleve førte gennem alle Instanser, og en af dem naaede Højesteret i 1883. Da faldt Højesteretsdommen af 29de Januar 1883, hvorved Ostenfeldts Paastand i alt væsentligt blev godkendt, nemlig at han havde Eneret paa Fiskeriet i Aaens og Fjordens Midterstrøm. Dette Resultat, der saaledes var naaet, skønnedes af alle, som kendte til denne Sag, at være i den Grad ødelæggende for mang-

foldige Mennesker, hvis Erhverv var knyttet til Fiskeriet her, at det blev nødvendigt, at Staten paa en eller anden Maade maatte stride ind. Der blev da nedsat en Kommission — det var den 2den Februar 1884 — med den Opgave, at undersøge Sagen og afgive Betænkning om Fiskeriforholdene i Gudena og Randers Fjord og da at fremkomme med Forslag til en eventuel Afløsning af Fiskeriprivilegiet og en Ordning af disse Forhold, som var mere stemmende med den paagældende Befolknings Interesser. Denne Kommission arbejdede — tror jeg, jeg tør sige — med megen Dygtighed og afgav den 25de September 1884 en Betænkning, som dels med Sagskundskab udrede de herhenhørende Forhold og endelig stillede Forslag om, at Staten skulde afløse det Ostenfeldtske Privilegium og ikke alene det, men tillige købe Laksogaarden. Kommissionen havde ført Forhandlinger med Ostenfeldt om denne Sag, og den var ved Underhandlingerne med ham kommen til det Resultat, at han vilde erklære sig tilfreds med en Købesum for Privilegiet og Fiskegaarden af 300,000 Kr., som De se, en meget høj Sum, og jeg vil straks sige, at jeg antager, at hvis der nu skulde strides til en Afløsning af Fiskeriprivilegiet og et Køb af Laksogaarden, vilde Købesummen ikke kunne tænkes at blive tilnærmelsesvis saa høj. Kommissionens Arbejde fik imidlertid foreløbig intet Resultat, thi imidlertid løb jo de forskellige andre Sager, som Ostenfeldt havde anlagt mod dem, som efter hans Mening drev uberettiget Fiskeri, og ikke mere end 14 Dage, efter at Kommissionen havde afgivet sin Betænkning, kom en af disse Sager til Doms for Middelsom og Ung Herreders Ret, og der var da fremstafet helt ny Oplysninger. Det var en Sag, der vedrørte tre Gaardmænd af Over-Hornbæk. Som Følge af de ny Oplysninger domte Retten, at dette Privilegium, som man hidtil var gaaet ud fra som noget ubestrideligt, i Virkeligheden slet ikke eksisterede. Der blev ved denne Beslighed produceret gamle Skøder og andre Dokumenter, hvorved det formentlig bevises, at Fiskeriprivilegiet ikke eksisterede, saaledes at altjaa Fiskeriet efter denne Dom kunde betragtes som frit, og Privilegiet som Følge deraf ikke eksisterede. Naturligvis var Ostenfeldt ligesaa misforuøjet med denne Dom, som Fiskerne vare glade ved den, og Dommen appelleredes. Den gif til Overretten, som i 1886 stadsfæstede Politiretsdommen, og endelig naaede den i 1889 til Højesteret. Den Mand, som paa Fiskernes